

kkk kk ee
kkk kk ee
kkk kk oooooo rr rrr oooooo nn nnnn tt eeeeeeee mm mmmm mmmm aaaaa
kkk kk ooo ooo rr rr ooo ooo nn nn nn tt ee ee mm mm m m mm aa aa
kkkkk oo oo rrrr oo oo nnn nn ttttt eeeeeeeee mmm mm mm aa aa
kkk kk oo oo rr oo oo nn nn tt eee mm m mm aaaaaa
kkk kk ooo ooo rr ooo ooo nn nn tt eee mm m mm aa aa
kkk kk oooooo rr oooooo nn nn ttt eeeeeeee mm m mm aaaaaaaaa

Pravý, nefalšovaný a zaručeně původní samizdat týmu samizdatu
České literární bibliografie

V každém případě souhlasíme:

Za kostelem v uličce jménem Zlatá
před budovou Akademie věd
je malé parkoviště osobních vozů
Seděl jsem v autě a čekal na nějakého docenta
jenž měl odstavit auto které mi vadilo při výjezdu
Přišel veselý spokojený žertoval a uvolnil mi místo

*

U vchodu visí dvě stejné skleněné tabule
oznamující že uvnitř úřadují:
Československá akademie věd
Ústav pro filozofii a sociologii
Vědecké kolegium filozofie a sociologie ČSAV
Československá filozofická společnost ČSAV
Jednota filozofická
S úzkostí a odporem jsem si představoval
že bych tam musel být zaměstnaný

/Ivo Vodsedálek: Staré Město/

ooooooooo
Martin Palouš: "Tak jsem poslouchal Magora, jak vykřikuje svůj slogan:
- Když slyším slovo kultura, sahám po Revolver revue! a v duchu jsem
to komentoval: # - Když slyším slovo kultura, mám vokno."
ooooooooo

FUTRÁL - FRAKTÁL - EDITORIÁL

Nove cislo STOP vychazi v kvetnu
STOP plny pytel humoru STOP rubri-
ky jako obvykle STOP to a mnohem
vice STOP fotoreportaz STOP ctyri
novi redaktori STOP tradice a kva-
lita STOP exkluzivita i moderni
pristup STOP knizni novinky STOP
vhodne v pozdni vecer STOP který-
koli den v maji STOP i pro blon-
dynky nezne STOP s dvema vlci
maky ve vlasech STOP cerne oci,
nechodte spat STOP ctete Korontema
STOP idealni tez pro Babetu do
sveta STOP pro zenu v mnoznm
cisle STOP pro muze s vlastnost-
mi i bez STOP pocte si i stary
Magdon STOP kdo nelusti, sklizi
plac STOP kdo necte, nezije STOP

Krásné jaro!

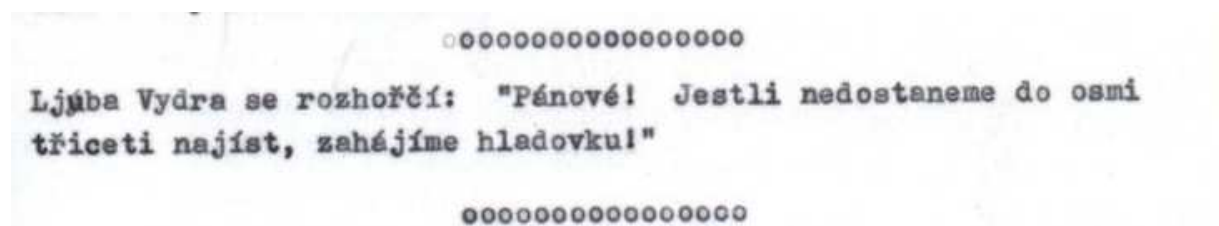
Vaše Viola Hlaváčková /principálová/

POESIE

Z KANCLU BIBLIOGRAFIE SAMIZDATU 2.

Egon Alter

Kanclík potich, bzučí
jen mršina Bystroušky,
kdypak asi dojde k uším
Kamila Roušky?

COVID DOMÁCÍ

Viola Hlaváčková

Máme doma covid, pořád něco povídá.

Ve své mikrokráse všude vyjímá se.

Říkám mu však, covide, kéž z tebe nic nezbyde.

Leť si radši s netopýry, na Azory, za vezíry,

nezbraňuj nám v pohybu, měj zas jinou zálibu.

Ale covid, ten se nedá, všude na povrchy sedá,

rozšiřuje nákazu, ve vedru i za mrazu.

Tuhle si chtěl pustit telku, pěkně večer, při pondělku

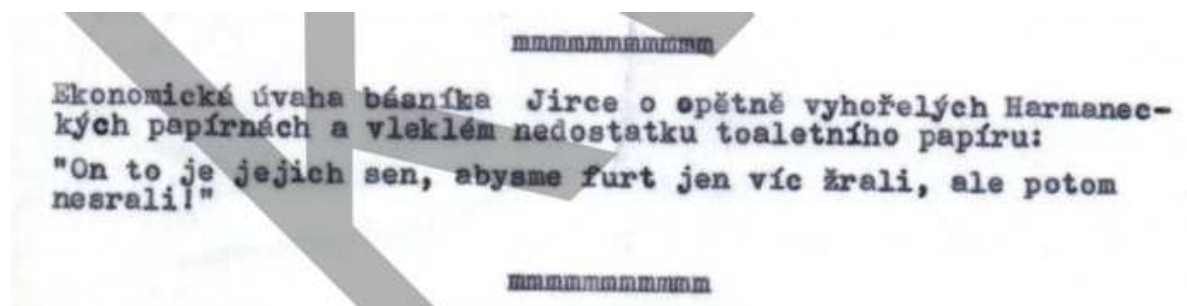
a pak že rovnou do kina, ale to je kravina.

Když se covid koupe, všem to přijde hloupé.

Spotřebuje mýdla tuny, prozpěvuje v svitu luny.

Roztahuje se nám v síni, po kuchyni strašně sviní.

Řeknu vám - na Ústav s ním! Přestal by s tím běsněním.

***

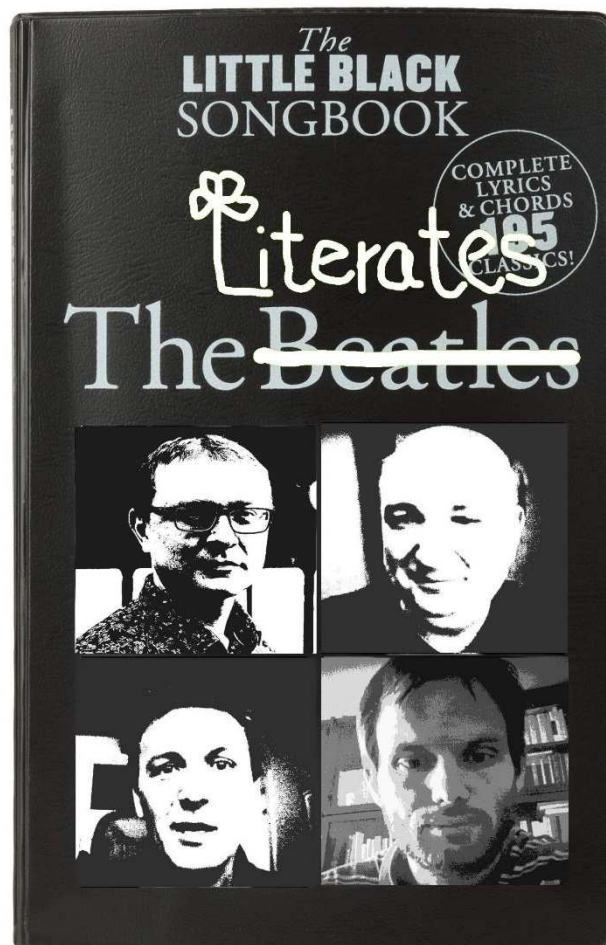
Johana Siváková

synek můj v továrně celý den makal
já však mu ženušku na sladké lákal

medem jsem tureckým lepil jí ústa
jen ať je měkoučká, jen ať je tlustá
má Niké hebounká, mravů všech pustá

co já vím, co syn, co vnuk
pst, ani nikomu muk

Exklusivní novinka na
knižním trhu

VENKU

SVĚT V OBRAZECH SOJKY MODRÉ.

Občas vyjdu ven
z bytu.
Všude prázdno.
Lidé s rouškami.
Přátelé s rouškami.
Nevidím jejich
úsměvy.
Prázdno na zemi.
Prázdno na obloze.
Prázdno v ulicích.
Díra.

PODČÁRNÍK

CVIČME V RYTME PŘESÝPACÍCH HODIN

Nataša Mrakoplašová

Celý národ v karanténě cvičí. Lidé mordují svá těla až improvizovaná trx vyhazují dveře z pantů, kdekdo obíhá zahradu jako depresivní zoo panter a kdejaké zábradlíčko skomírá pod vahou odhodlaných pseudokulturistů. I já jsem se tedy rozhodla pro likvidaci okrasného tukového prstence, abych letos k rybníku Lhota vplula v plavkách nejméně o dvě velikosti menších, vyplněných vnady dmoucími se nad plochou dráhou břicha. V cestě tomuto snu momentálně stojí asi deset kilo živé váhy a svaly konzistence amarounů. Nuže, začněme.

Různé pokusy s nekonečným počtem opakování předepsaných cviků nedopadly nikdy dobře. Člověk se válí po zemi zbrocený potem, s výhledem na špekové Himaláje, které při sklapovačkách připomínají děsivý obraz z filmu o zkáze Pompejí. Po vyloučení běhu /natřásání tělesných partií způsobuje pocity podobné mořské nemoci a u prvního sloupu člověk znechucen vlastní nemo-houcností chrlí vnitřnosti/, jízdy na kole /nepřekonatelný strach ze silničních pirátů a chrlení vnitřností/, jógy /je to oduševnělé, ohnutá záda kancelářské ficky plesají, leč bez cvičení trvajících alespoň šest hodin denně není viditelný efekt/ a posilování s dvoulitrovými pet lahvemi /činky nemaje, mohla bych snad zvedat místo nudných petek - které ostatně taky nemám - kamenné objekty ze zahrady, což by alespoň za nočního šera pobavilo toulavé kočky/, našla jsem konečně cvičení, které mi připadalo zábavné a dokonce sexy. Dance fitness. 30 minutes cardio dance workout. Figure 8 fitness. 10 min tabata to torch calories. Yes! Youtube byl toho plný!

Všude se vlnily cvičenky s dekorativně rozfoukanými vlasy, které s úsměvem v dokonale nalíčených tvářích étericky propopsávaly kroko-skokovými variacemi. Ano, takto jsem chtěla při svém snažení vypadat. Ve vzpomínce na mladistvé hemžení v rockových klubech budu pálit kalorie tempem šinkanzenu! V přestávkách si ležérně loknu z připravené sklenice, protáhnu ladnou nožku, ve světle zapadajícího slunce se budou mé budované svaly jemně lesknout... Rozhodně lepší než diety už názvem připomínající japonskou rituální sebevraždu. Pustila jsem se do toho s vervou nosorožčí samice dusající zachránit milované mládě. Vedoucí cvičenka se zářivě usmála a jala se za zvuků pekelného rytmu taneční hudby předvádět promyšlené sestavy. První opakování pomalu, druhé rychleji... Při třetím přidáme další cvik, při čtvrtém otočku a stříhání ušima, při pátém stále s úsměvem rotujeme kolem své osy jako mury na extázi, nohama tancujeme kozáčka demi-pointés, tělo jako při rumbě a rukama jedeme cheerleading. Come on, guys!

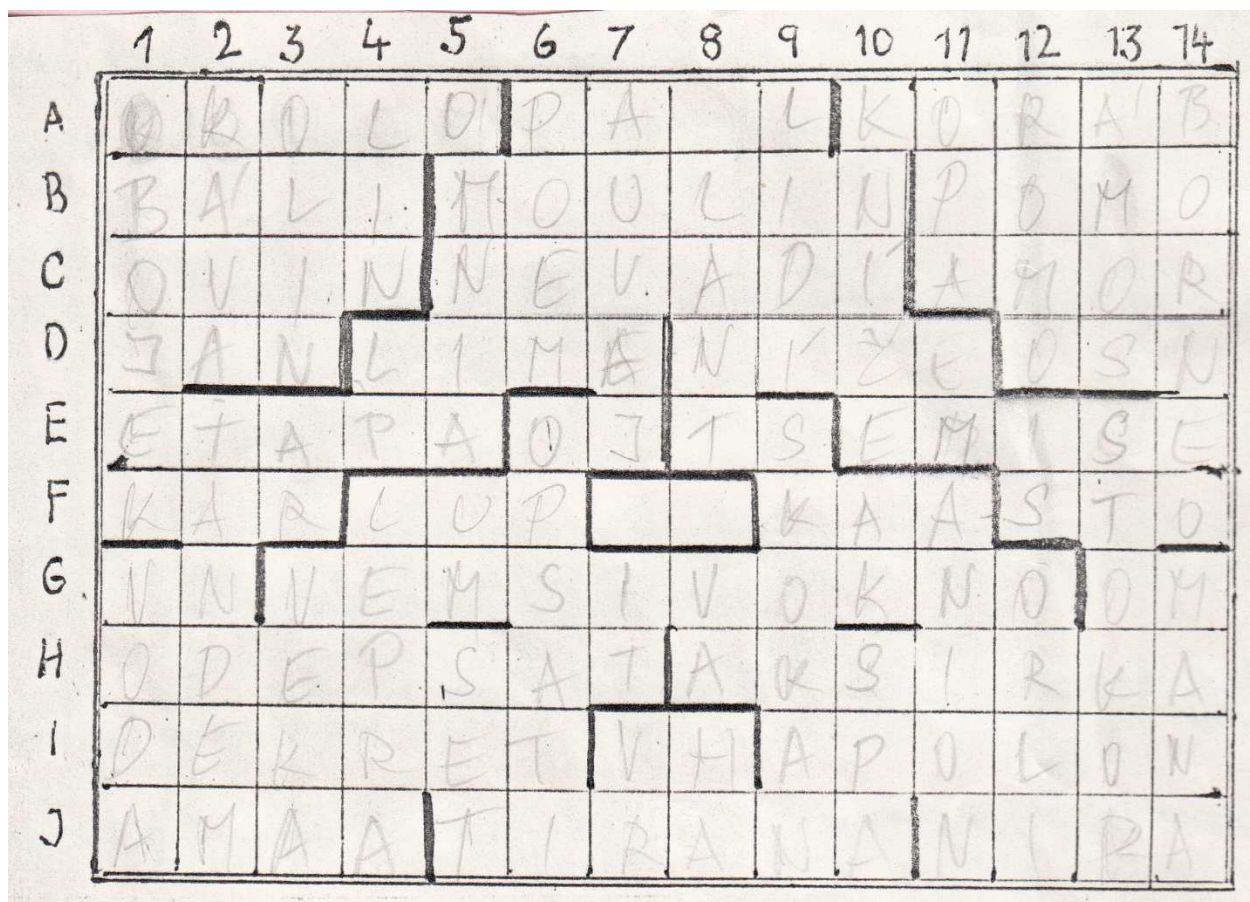
Moji milí, šla jsem do toho po hlavě. Přes veškerou snahu má prezentace předepsaných sestav končila vždy imitací podupávajícího větrného mlýna a o boji s těmito mlýny vytrvale šepotal i můj vnitřní hlásek - naznačoval, že fantazijní ladnost pohybů v realitě tvrdě naráží na rozvinutý nemotorismus. /Čímž nemyslím nedostatek motorových vozidel, i když bagr rypadlonakladač při práci by snad mé fyzické snažení dostatečně metaforicky přiblížil./ Také sen o sexy cvičence se rozplýval. Po 30 minutách frenetického trdlování můj obličej připomínal Dan-nyho de Vita před infarktem a hlasové efekty bych mohla prodávat jako zvukovou stopu k lechtivým filmům /nebo k dokumentární sérii Čtyři v tom/. Naše dvě ratolesti za zavřenými dveřmi tiše kňouraly, bo jejich citlivé dětské smysly tušily nějakou katastrofu. Dveře jim zchvácená karikatura jejich matky nakonec otevřela - čtyřletá dcera začala celkem bez problémů napodobovat taneční variace z obrazovky a dvouletý syn empaticky prohlásil „maminka blé“.

Ráda bych tento text ukončila konstatováním, že jsem už nikdy podobné věci neprovozovala a spokojila se s tím, že zatím zvládám schody ke kancelářím v prvním patře, a když je třeba, dostanu se i do zasedačky. Že jsem se po zralé úvaze rozhodla dát přednost literárním světům a ve své fantazii obývat nějakou štíhlou prózu se subtilními hrdinkami s příkladně fungujícím metabolismem. Nicméně - jelikož fantazie je skvělá věc, ale realita se nakonec vždycky nahmátne v zoufale rozestoupeném zipu oblíbených kalhot - dance fitness forever!

SAMIZDATOVÝ KŘÍŽOVKÁŘSKÝ KOUTEK

Tajenku z minulého čísla buď nikdo nevyluštil, nebo nikdo nechtěl vyhrát předplatné našeho časopisu. Proto vám jeho druhé číslo posíláme znovu i bez předplatného a s novou výzvou. Zde je křížovka z časopisu Nový Brak. Ti pozorní z vás jistě seznali, že je již vyplněná. Je tomu tak, nešálí vás zrak. Zajímá nás ale, kým je vyplněná. Je to snad někdo z rodiny Stan-kovičů? Statkářka? Sněhurka? Světoznámý dramatik? Nebo snad dokonce sám Magor? Pozná někdo rukopis? Pište na bibsam/at/ucl.cas.cz. Tentokrát se hraje o tři šedé vlasy JG.

Povídá dcera Magorovi: "Tatí, oni neměli toaletní papír."
Magor odvětí: viz tajenku.

Pokud přece jen nevíte, tápete, váháte, snad vám pomůže legenda na následující straně.

LEGENDA

A- Okolo; karlovarský fotbalista; loď; B- Indonézský ostrov; francouzský odbojář (Jean); limonáda; C- Obvaz; tajenka; bůžek lásky. D- Mužské jméno; peruánská metropole; dolejší; Organizace spojených národů. E- Úsek; část vozu; traktorová stanice; vydání. F- Pohřební hostina; majetek zloděje; Kiplingův had; číslovka. G- Vysoké napětí; dokončení tajenky; řeka v SSSR. H- Vyřadit; jako zápalka (slovensky). I- Doklad k bytu; iniciály českého dramatika; řecký bůh. J- Sídlo v Ghaně; albánská metropole; výklenek ve stěně. (Pozn.red: C^{hybně!} Místo k dosad p!)

1- Psi potřeba; tekutina. 2- Polynéský nápoj; sedadlo spolu-jezdce (též: Daniček a Brikcius, pozn.red.). 3- Chlapecké jméno; plošná míra; tvar chleba. 4- Zkratka lineární funkce; dlouho-hrající deska; hnilobná nemoc. 5- Podnik zahraničního obchodu; dovednost; sada. G- Fibichova skladba; okopírovati. 7- Cito-slovce bolesti; anglicky to; citoslovce vrčení. 8- Zpěvák skupiny Led Zeppelin; voltampér; citoslovce překvapení. 9- Patřící lidem; žába;. 10- šlechtický titul; pražská SPZ; belgické město. 11- SPZ Opavy; název hlásky; záporně nabitá částice. 12- Podnik ve Fulneku; anglicky "je"; draví ptáci. 13- Mužské jméno; 6000; 14- Ostrov v Indickém oceánu; lahodný pokrm.

Nápověda: Papl; amaa.

Pro NB sestavil Irec.

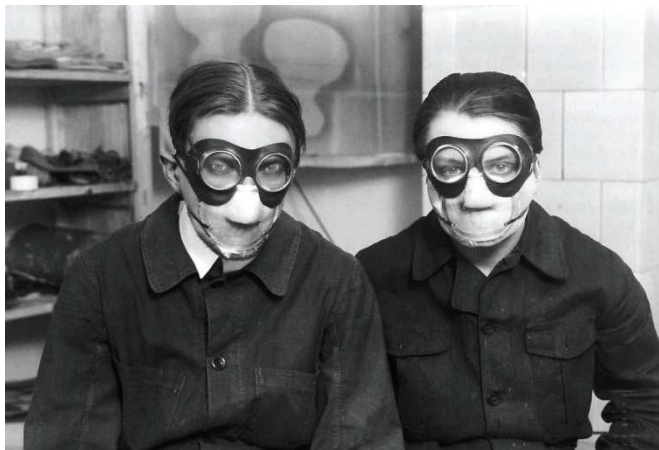
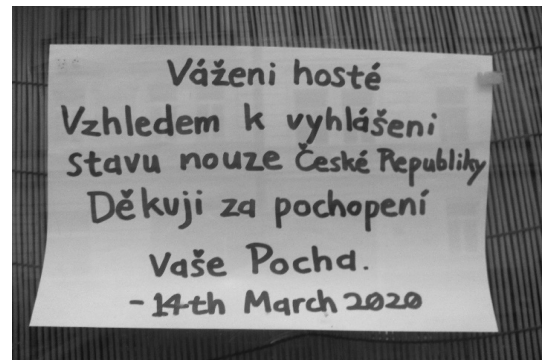
Perša (Čachtická paní, hraběnka Alžběta Balthoryová) po audienci duchovnímu otci petice Gruntíkovi: "No vidíš, jakéj jsme měli s tou suplíkou úspěch!"
Gruntík se zamyslí: "No... kdybych nebyl tak línej, byl bych úspěšnější než Vašek Havelka!"

ROUŠKA V MNOŽNÉM ČÍSLE

S. K. Neumann

Vlevo Toyen a Jindřich Štyrský,
nahore hollywoodští herci Stanley
Morton a Betty Furness

/HRST/ PROSA

TAK NĚJAK TO BYLO ANEB POKUS O MLŽNÝ ZÁCHYT EPIPANDEMIE II

Josefína Pásková

BŘEZEN roku koronavirového...

Mohlo by se zdát, že březen už nemá co nabídnout a deník by měl hrdě vkročit do aprílové nálady. To máte ale smůlu, holenkové, protože březen ještě nevytáhl své eso z rukávu, a to budete mrkat, velevážení /a kdyby ne kvůlivá čtení, tak dozajista kvůli roušce, obzvláště máte-li brýle, to pak mrkání a zamlžený pohled jedno jsou.../.

Poslední sobotu v březnu vyrazím na poloilegální výlet s kamarádkou, říkejme jí Agáta, na kole. Pár let jsme spolu bydlely, tak to je jako rodina, no ne? Nicméně cítím, že toto vysvětlení by před plukovníkem Prymulou neobstálo, jelikož se cestou přidává třetí osoba, s níž jsem tak akorát sdílela širé nebe na vandrech. A tak s mírnými výčitkami srazíme podpatky, ani se neobejmeme a mlčky vyrážíme podél Vltavy směr Libčice. Cíl je jasný. Z dálky /ve vzdálenosti větší než dva metry/ pochválit nově nabytý majetek, anžto Agáta se stala téměř rentiérkou a vlastní byt v tomto městečku. Neustále mě od té doby přesvědčuje, že by bylo hezké, kdybychom si tam také něco koupili. No, když tak pozoruju ceny nemovitostí, můžu si tam koupit akorát tak zmrzlinu. Movitou. Jenže. Vidina zmrzliny se pomalu roztéká v paprscích jarního slunka a zdá se, že nenávratně mizí při vjezdu do Klecan. Davům, které vyběhly z bytů k řece, se postavil hrdinný muž. S nekompromisním výrazem zastavuje vlastním tělem v černé bundě s nášivkou "městská policie" /byla-li vůbec pravá, napadne mě později.../ cyklisty a táže se nás, "jestli jako máme v obci trvalé bydliště či sem snad dojíždíme za prací". S poctivostí nejdál dojdeš, bylo mi vštěpováno, tak přiznám, že ne. Hrůzou nad naší nedisciplinovaností začne téměř koktat. "Tak takhle ne, je tu karanténa. V Itálii na to taky kašlali a podívejte, maj tam deset tisíc mrtvejch."

Italů je mi líto, ale výletu taky. Tak se odeběřeme na říční břeh a zvažujeme, kudy kam. Agáta je však znatelně zamlklá. Po chvíli se zeptá: "von říkal, že maj v Klecanech deset tisíc mrtvejch? A kde?" Upřeně na sebe přes helmy, šátky a roušky hledíme. Začnu si představovat, jak se klecanskému starostovi podařilo ututlat takovou informaci a jak je možné, že nám Lucie Borhyová doposud dramaticky, se zářivě bílými zuby, neoznámila tuto katastrofu. Což by předčilo i kabely na Slovensku a zmrzlou vodu v zimě /modří vědí/. Vysvětluju jí, že v Klecanech snad ještě tolik obětí není, že mluvil o Itálii. A tehdy se potvrdí, že "Homo homini lupus", neb se začneme smát. Mezitím byl policista odvelen a Klecany se zase otevřely

nenechavým Pražákům. Nicméně projíždíme městečkem se staženými hýžďovými svaly a čekáme, kdy na nás z úkrytu vyskočí nějaký uniformovaný příslušník a pošle nás zase pěkně do našich tmavých bytů. Pocit diverze, který jsem ve věku pubescentním neměla asi tolik, kolikrát by bylo zdrávo, se poslední dobou dostavuje častěji a častěji. Zmrzlina se nakonec nekoná a byt od řeky taky vidět není. Ovšem strach v Klecanech mám teď pokaždé, když tu projíždím na kole. Ty uniformy. A prej, že se to ženským líbí...

Večer mi volá sestra. Ráda by s dětmi někam odjela na procházku mimo Prahu. Ale mají pražskou značku na autě. "Co myslíš, mohli by nám ti usedlíci něco udělat?" Než si stihnu uvědomit otázku a možné odpovědi, sestra pokračuje, že našli místo v lese, podle mapy, a tam, že by nemuseli nikoho potkat. Tak vyřešeno. Pomalu se propadám do snění. V něm se to jen hemží falešnými cyklisty, rouškami a policisty, kteří chrání Klecany před krutou nemocí zvanou pražákismus.

Když mě ráno probouzí blikající telefon, mám pocit, že jsem se vlastně ještě neprobudila. Na displeji svítí oznámení, že tentokrát si na mě vzpomněla *Blaženka*. Po krásných čtyřiačtyřiceti minutách mé snahy ji uklidnit, že neumře, se dostanu do fáze, kdy jí v jedné větě slibuju, že ventilátor na ni zbyde, když je zasloužilá matka, a kdyby došlo na nejhorší, tak budou lékaři selektovat /cože?!?! Tohle jsem řekla nahlas?! Hnus/ a pak jí doporučuju promluvit si s někým povolanejším, ale rozhodně ne epidemiologem.

Po ukončení hovoru, během něhož se ještě dozvím, že Bláža nechodí ven a zvažuje, že spálí oblečení, v němž byla v lékárně, a to samé doporučuje i mně, považuju za vhodné si dodat energii nějakým nezdravým bílým cukrem. Vietnamská večerka naproti našemu domu má však poprvé zavřeno. Vedle nápisu "Moje rouška chrání Tebe, Tvoje zase mě..." je nedbale vlepené oznámení nevídaného znění "Dovolená". Apokalypsa je už blízko. Pak si uvědomím, že délka onoho volna nějak podivuhodně koresponduje s délkou nouzového stavu. Přemítám, kdepak ti naši drazí spoluobčané asi dovolenou tráví. Pustili by je do Ho Či Minova města? Letěli by vládním speciálem? Nebo se bojí a jsou v nějakém bunkru, patří mezi "prepery"? Šijí roušky? Vrhli se do obchodu s marihuanou, která je prý vlastně jejich větší doména než Milka a uherák? /Čemuž se mi pořád nějak nechce věřit.../

Na přísun cukru si musím počkat, neb hodina nákupů by měla být vyhrazena starším spoluobčanům, ale kdo se v tom má vyznat. Aspoň že už březen končí a nouzovému stavu se to snad také krátí...

DUBEN... ještě tam budem...

Těším se na Velikonoce a pořád doufám, že je bude možné prožít i mimo zdi bytů a domů. Ať už křesťansky nebo občansky. Ovšem

zdá se, že někdo z krizového štábu si přečetl evangelium a věty "... Ježíš vstal a vyšel ven a roušky nechal složené v hro-
bě..." shledal závadnými. A tak se nesmí ani koledovat, ani
oslatvit vzkříšení jara i člověka. A nikoho už asi tam nahoře
nepřesvědčí ani to, že "Veronika podala Ježíši roušku..." Nu
což. /Nakonec jsme byli na Velkou noc v lese a bez roušek. Ale
víc neprozradím. Co kdyby si někdo deník přečetl?/

Dál procházím samizdat, snažím se naplnit normu, ale tuším, že
je to nedosažitelná meta. Proč ten Uhl nenechal v Infochu vět-
ší prostor básničkám a krásné literatuře? No jo, to jsou pořád
samá lidská práva a kde nic tu nic. Dneska se jimi muž v čer-
veném svetru také zaklíná, snad že mu upřeli právo na funkci,
ale svoboda shromažďování už neplatí. /Tak to je snad jasné,
v době pandemie, říkáme si... Jenže se ukáže, že krizový štáb
nepostupoval dle platných zákonů a člověk pak uvažuje, jestli
jsme tak zodpovědní, vystrašení či jako normalizované ovce, že
si některé věci ani neuvědomíme... Já jsem asi zodpovědná
a vystrašená ovce. Ach jo./

Konec vypjatých prohlášení. Práci a neutuchající úklid /taky
vaše skříně vyrábí pořád prach?/ si zpříjemním kulturou. Ještě
že máme ty youtuby a knihy. Při vyplňování polí a podpolí po-
slouchám záznamy koncertů a rozhovorů, videím s názvem
"Quarantine Queen" se vyhýbám a těším se na večer. Můj drahý
choť mi slíbil, že mi přečte něco na dobré spaní. Přejí si
Káju Maříka. Toho jsem jako malé dítě četla u babičky, kde
bylo vždycky tak krásně a klidně. Sotva zavřu oči a manžel
ironicky čte /což mě přivádí k šílenství/ příhody Káji, který
byl nejlepší, nejchytřejší a nejzbožnější dítě z celé české
literatury /Mirek Dušín je vedle něj Fantomas/, zarazí mě
věty: "'Co tě to napadlo, Kájo,' řekl tatínek. Spála je velice
zlá a nakažlivá nemoc /.../ Co to řekl tatínek? Že je to
nakažlivá nemoc. Láry-fáry! Pan řídící ve škole také povídal,
aby nechodili nikam, kde tahle nemoc je, ale hlavně, aby se jí
nebáli. Čím víc se kdo nákazy bojí, tím spíš se rozstůně. A
Kája se nebojí a proto se mu nic stát nemůže. A na Zdeňu se
podívat musí." Kája se samozřejmě nenakazil, nicméně ve čtení
nepokračujeme. Ironie a nemocí už bylo dost.

Druhého dne si k Infochu pustím televizi a zkusím program pro
seniory, tedy ČT3. Alespoň mi budou sdělení VONSu dokreslovat
tehdejší kulturní hity. Nemocníci na kraji města vystřídá Dru-
hý dech. Po pár minutách mám pocit, že tento počin by se měl
spíše jmenovat U konce s dechem, ale to by bylo porušení
autorských práv. Abrhám statečně bojuje za práva krav a telat,
a dokonce je i léčí. Když mu ovšem Bláha huhlavě gratuluje, že
se jim podařilo ten k o r o n a v i r u s vymýtít, vytřeštím
oči. Že by se stejně jako prasečí chřipka vracela i tahle, prý
netopýří? Protože nevěřím svým smyslům, podívám se na web Čes-
ké televize a hledám příslušný díl. Zapnu si i titulky. Ovšem
v titulcích Bláha jen kvituje, že se podařilo t o vymýtít.

Záhada tedy zůstává nevyřešena... Třeba se vedení veřejnoprávního média rozhodlo podprahově povzbudit diváky, přemítám, a Václav Faltus byl povolán a do svého imitačního rejstříku zařadil i představitele inspektora Brůžka... Následuje Televarieté. Vydržím pět minut a vypínám. Ještě mi však Jiřinka stihne sdělit, že teď se stejně člověk skoro nemá šanci dostat za hranice a léto u Mácháče nejní špatné. A lidé se smějí... Vypadá to, že i kultura se proti člověku spikla.

Chodím do obchodu, několikrát týdně. Jsou to takové malé výlety mezi lidmi. Sestra mi do telefonu sdělí, že bych si po každé návštěvě supermarketu měla umýt vlasy a vyprat oblečení. Oblečení ani neperu, ani nepálím a vlasy si myju podstatně méně než dříve, neb se snažím o zdravější a ekologičtější přístup. Po dalším pobytu mezi regály si představuju maličký koronavirus spokojeně uvelebený ve vlasech, ale nepolevím a po šamponu nesáhnou. Víc než umýt bych potřebovala ostříhat, ale bohužel nejsem tak šikovná jako paní ministryně. Asi mě život ještě dost nenaučil. Ještě že já nežila za normalizace. Což si znovu uvědomím u šicího stroje. Chci ušít pár roušek pro lidi bez domova. Bytelné, třívrstvé. Jehla se však vzepře. Je toho na nic moc. Ale já nepolevím. Nakonec polevila jehla. Nepraskla, ale ohnula se. Několik dní pokukuju na stroj v uctivé vzdálenosti. Před návštěvou tchyně ho uklízím a roušky došiju ručně. Snad v květnu zase přijde ke slovu...

Zprávy se snažím nesledovat. Nemá to smysl. Čísla se mění, oznámení pana profesora Prymuly také. Chcete se podívat za hranice? Tak za dva roky. Tedy vlastně v srpnu do Chorvatska. Ale roušky budeme nosit, těšte se na krásná opálení /snad nebudou na trhu "bikiny roušky".../ po celé léto. Možná však můžeme chodit jen tak, bez roušek, považte, už v červnu. Promotit obyvatele? Rozhodně ne! Ale mohli bychom zapracovat na kolektivní imunitě a uvolňovat opatření. Už ani nevím, co je povoleno a co zakázáno.

Nouzový stav byl prodloužen a apokalypsa ve vietnamské večerce se nekoná. Cedulka o dovolené mizí a brány konzumu jsou opět doširoka otevřeny. Ze zvědavosti nakouknu. Prodavač za vysokým plexisklem, které by mu mohly závidět všechny lékárny v Praze, vypadá, že se těší dobrému zdraví, a opět nabízí jen samé kvalitní zboží. Nejvíc mě zaujmou prý velezdravé tyčinky firmy KORONA. Že by vakcína už byla na trhu? Rozhodnu se zariskovat a jednu si zakoupím. Dokonce si můžu vybrat příchuť! Vložím ji do tašky a zapomenu na ni po celý duben, takže ještě nemůžu pozorovat účinky této hitparády chutí.

Měsíc se chýlí ke konci. Po karanténních Velikonocích následovaly karanténní narozeniny a vše bylo završeno karanténními čarodějnicemi. Ve zprávách referují o velké vatře kdesi. Vše prý probíhá skvěle. Oheň je velkolepý, hasiči ho sledují a vše je pod kontrolou. A diváci jsou ubezpečeni, že vše je obeháno

páskou a nikdo, ať už s rouškou či bez, se k ohni ani nepřiblíží. To jsme si jistě všichni oddechli. Tak můžeme s důvěrou vyhlížet nový měsíc.

HAVLIÁDA

Princ a Venoušek

(Výňatek z pamětí jednoho starého pána)

Znal jsem dva bratry Schwarzenbergy, staršího Karla (bydlel ve Voršilské ulici v malém paláci, kde pak po válce bylo izraelské vyslanectví), mladší se jmenoval František. S Karlem jsem jednou měl poradu kvůli skautům, byl jsem za ním ve Voršilské ulici, moc se mi nelíbil. Jestli si dobře vzpomínám šlo tenkrát o spojení s katolickými skauty a místo se Schwarzenbergem jsem to pak ujednal s Trochtou. Mladší byl mnohem sympatičtější. Seznámil jsem se s ním u Václava ("Vény") Havla, majitele Lucerny a spolumajitele domu čp. 2000 na Palackého nábřeží, kde jsem bydlel.

Byli jsme tam jednou večer na "aprasu" a malému Venouškovi (pozdějšímu spisovateli) se podařilo ujít dozoru služebných a najednou v nočním overallu, ze kterého koukal cumel, vstoupil do společnosti večerních toilet. První, na koho padnul, byl František Schwarzenberg. Rozpačitá Boženka, manželka Vénova, řekla "Venoušku, pozdrav hezky, to je princ Schwarzenberg". Načež Venoušek prohlásil "a kde máš Sněhurku?" (tenkrát byla v běhu zrovna "Sněhurka a sedm trpačlíků").

DISKUSE

aneb zeptali jsme se Samoty

Ještě před pár týdny nikdo z českých občanů nevěděl, kdy - a jestli vůbec ještě kdy - se ocitne ve společnosti. Koneckonců taková už byla doba uvalené karantény, doba smutku a samoty.

Časy se ovšem mění, jistě, možná že jen pozvolna, ale přeci jen - mění se! Vždyť je tomu již pár dnů, co vláda velkolepě vyhlásila program rozvolňování krizových opatření, což zas, jinak řečeno, znamená, že je tomu již dobrou řádku hodin, co lidé jinak po dva měsíce deptaní fyzickou a psychickou odloučeností /ostatně v médiích pasovanou do role nepřítele mnohdy daleko ještě většího než samotný virus/ vyhlížejí příslovečné světlo na konci tunelu, konečně plní snů a nadějí, s kým vším se zas budou třít a v jakých davech se zas budou brodit. Jako bychom si - jak jsme vybledli z deficitu slunečního záření a čerstvého vzduchu - v tomto viděli až do útrob nejtajnějších přání: lyžovačka, zabíjačka, šous..., no, jedním slovem párty, nekončící, galaktická - dance, trance, house, swing, blues, bossa, noise, nova... Panečku, těch dobrodružství, co nás jich jen čeká!

Nenechme se ovšem hnedle mýlit: jak moc je vlastně tato nikoli už blbá, ale naopak dobrá nálada na místě? Vždyť kdekomu by se i mohlo zdát, že mediální prostor byl v tomto směru poněkud jednostranně opanován samozvanými profesionály výkladu veřejného a společenského zdraví, tedy psychology a psychiatry počínaje a sociology a různými mentálními kouči konče. Je tohle ale snad celá obec?

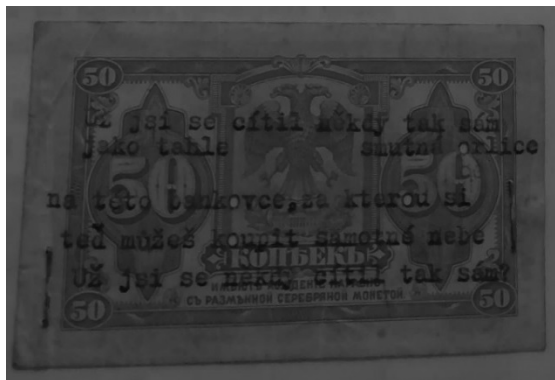
V zájmu objektivitý rokování a vyváženosti argumentů tudíž ani na chvíli neleníme a vydáváme se s naším diskusním týmem vzpovídat reprezentanta v mediálním prostoru doposud přehlížených vědeckých disciplín, předně tedy těch, jež od nepaměti tvoří pilíř naší kultury a identity. Cožpak konečně nejsme právě i kulturou písma a myšlení? Totiž - v překladu - kulturou literární a filosofickou? Ptáme se proto člověka z nejpožvanějších - "myslitele a buřiče z nejvýznamnějších" -, pana profesora Václava Černého:

- "Vím, že je samota dvojitá, samota plná lidského smyslu a samota prázdná, chudá a zlá právě nenávistí k druhému i k sobě samému. Té jsem nepoznal. Moje samota nebyla nikdy výrazem zvláštní záliby v sobě ani žárlivosti; neutíkal jsem do ní proto, že mi nebylo mezi druhými uděláno místo, o něž bych byl stál, ale právě naopak abych poznal svoje místo mezi nimi: měl jsem snad počít tím, že bych

se rozptýlil do davu a událostí a zanikl, zbytečný a ne-
užitečný, jako jednotka statistiky? /.../ Cožpak proboha
není zřejmé, že místem rodící se lidskosti, jakékoliv
hodnoty je vždy jednotlivec a místem obnovujícího se
barbarství vždy hromadnost nebo ona plocha, na níž se
odosobnění lidé navzájem dotýkají a trou?"

- No dobrá, pane Professore, ale co ekonomické hledisko? Bez
produkce není společenská stabilita... a bez stability
není... progres...
- "Národohospodáři a politici mohou pro mne napsat milión
úvodníků o škodlivosti autarkie a bezvýchodnosti uzavřené
ekonomie: v oboru mravním, chci říci tvořivě mravním,
platí jen zákon duchovní ekonomie zavřené."
- A psychologická stránka věci, pane Učiteli? Nemyslíte si,
že devastující tíha společenské izolace vhání lidi až
příliš snadno do spárů malomyslnosti a deprese?
- "Co z toho! Na nevýhody pošlé ze samoty je nejlepším
lékem více samoty. /.../ /Ostatně již klasik říkal/, že
'příliš časté podávání ruky kazí charakter.'" /\$/
- Tedy?
- "Budiž požehnána, Samoto, už jen za velkolepý pocit čis-
toty, který jsem si odnášel z tvojí lázně, a za dlouhé,
předlouhé průzory, jež jsi přede mne prostírala po samu
propast nekonečna, kde svět a život ústily v oslnivý
blesk věčného jasu. Dík za hodiny naprosto vymaněné
z osudu, za něž ti vděčím, za velkolepou poezii, jíž jsi
mne zabydlovala! Jako ty vypadá jistě nebe, nemůže být
leč tvým mnohonásobkem: samota bez hranic, plná myšlenky
učiněné krásou a poznání zcela dovršeného, a k nejbliž-
šímu bližnímu je PĚT MILIÓŇŮ KILOMETRŮ!"

Smutné zátiší

připravil Ivo Šejdíř

---

§ - Pan Profesor zde cituje Ch. Baudelaira.

STALO SE

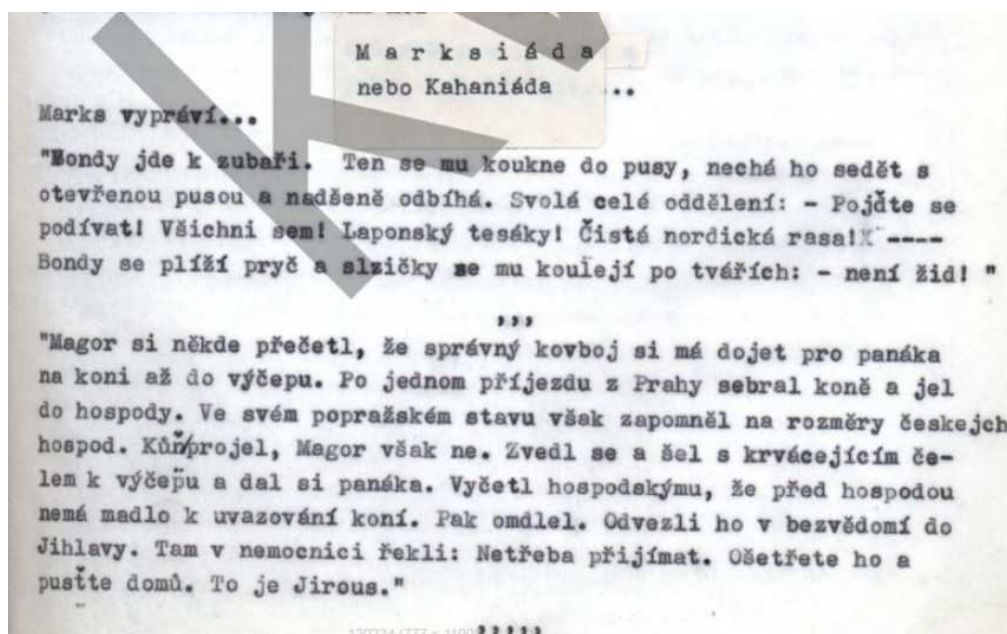
Polemika s E. Bondym o zrušení maturit uveřejněném v minulém čísle Korontématu

Egon Alter

Učím teď svou dvouletou dceru názvům zvířer. Nepřeceňuji ji, jedno zvíře denně je myslím adekvátní penzum. Už zhruba rok ovládá jejich hlasy /haf, mňau, krá, ty ty ty tá - tj. ko ko ko dák - atd./, nyní přišla na chuť arbitrárním znakům. Jako první ji učím PES, přesně podle Saussura. Když řeknu haf, ona řekne pes, když vidí psa, řekne haf. Když se zeptám, kdo dělá haf, řekne pes. A tak pořád dokola. Během výuky procházíme tajuplným Vyšehradem. U ještě tajuplnějšího purkrabského paláce dlí dva mladí lidé, zhruba pětadvacetiletí, možná o fous starší. Mají psa. Dcera řekne haf, ptám se, jak se to zvíře jmenuje, mlčí jako zařezaná. Mládenec se na dceru usměje /kouří, takže je to vidět/ a říká v dobré víře - "to je pejsek". Taky se na něj usměju /nekouřím, takže to přes roušku vidět není/ a řeknu, že se snažím o krátká slova čili pes. Odvětl, že tomu rozumí a dodá zamyšleně, jako by to sděloval celému světu, ne jen mně, dceři a své dívce, že patrně pejsek nebude spisovně. Způsobně mlčím, čekám, co z toho bude. Problém spisovnosti deminutiv jistě není zcela vyřešen, dychtím po pohledu běžných uživatelů. Nato se ozve mládencova slečna: "Lada napsal Pejsek a kočička, tak to musí bejt spisovně." V odpověď pak mládenec vece: "Máš pravdu, no jasně."

"Kdo dělá haf?" ptám se pak dcery cestou kolem Petra a Pavla. "Pes," odvětl.

Zatím tedy dobrý, ale kdoví za dvacet let.

NOČNÍČEK

aneb pohádka pro děti hauzírujících akademiků

BUMBÁC A ŽUCHBUCH BOJUJÍ O WOLFRAMOVÉ SRDCE PRINCEZNY JEJDY A PŮL PANELOVÉHO BYTU

Díl první

Egon Alter

Bumbác si kýchl.

Děda si ale ničeho nevšiml, zrovna prožíval poslední tóny "zasviť mu do daleka, zasviť mu, řekni...", párkrát do Bumbáce zardupal a nakonec mokré tápoty odkráčely do pokoje. Anička už spala, ale ve snu si přičuchla k pepři a kýchla v týž okamžik. Dopoledne s maminkou vařila. "Ta rýma," procedil Bumbác kohoutkem, když mu z něj ukápla další kapička. "Pořád mi tu musí nechávat otevřino, takhle se té rýmy nikdy nezbavím," zaúpěl a snažil se odlepit z vany. Vypouklé břicho do zad ho ale táhlo zpět a teď se tu válí jak kapr, co mu ho děda přinesl o loňských Vánocích. Smalt však pěkně vrzal, tak to nechal být a užíval si trochu pohybu. Celý den na místě, vždy připraven pro nějakého špindíru, nedělá jednomu Bumbácovi dobře, tak je rád, že se aspoň trochu protáhne. Kdyby tušil, že se dnes večer protáhne jako už dlouho ne, možná by si ještě chvíli poležel. "Co asi dělá princezna Jejda," pomyslel si jako každý večer, když se mu konečně podařilo sednout si na rantl a vybalancovat se tak, aby zas nepřepadl. Z kohoutku mu kapalo na dlaždice. Věděl, že se to zase stane. Kýchl, překulil se dopředu a na louži z dědových tápot a vlastních kapek uklouzl a jako želva na krunýři klepal nožičkami naprázdno do vzduchu. Tohle už měl ovšem nacvičené, zachytil se sušáku na ručníky, rozkmital se a jako akční hrdina se překulil na výduť. Nyní pozorujeme Bumbáce, jak milimetr po milimetru rozvázně vstává. Sušák jako vždycky zakřupal. "Jak je možné, že se zase kýve," rozčiluje se tatínek každé ráno. Tehdy Bumbác zadržuje smích a kýchá. Tatínek ho ale přes své lamentování nikdy neslyší. Ovšem Žuchbuch přes umakartové jádro ano a vždycky si nahlas povzdechne "ten Bumbác". To zas nikdy neslyší maminka, která tou dobou splachuje a odchází tatínka uklidňovat. A umýt si ruce. Anička slyší a ví všechno, ale způsobně mlčí. A když tatínek s maminkou opustí koupelnu a záchod, rozdrobí v obou místnostech po jednom piškotu a odchází snídat. Bumbác a Žuchbuch bojují už pátým rokem o wolframové srdce princezny Jejdy a půlku panelového bytu. A oba mají ohromnou slabost pro piškoty.

Bumbác stojí uprostřed koupelny, ještě se trochu chvěje z té přemíry kýchání a houpání se na vlastním vpouklém břiše, ale je pevně odhodlán dnes srdce princezny Jejdy vybojovat. Než se

však vydá na zteč, všimne si ve škvíře mezi dveřmi záblesku světla. Nejdřív se záblesk líně vlní po podlaze předsíně, znenadání zrychlí a pak zase zpomalí a zmizí. A po chvíli se to celé opakuje. A pak zase. A zase. Bumbác se lekne a udělá krok zpět, až se opře o vanu. Je dvakrát překvapen. Zábleskem a tím, že nespádl. "Drak!" vyhrkne. "Jde si pro princeznu Jejdu a baží i po půlce panelového bytu," zhodnotí situaci bez pochybností. "To tak," zapěje do rýmu. Bumbác je zná všechny. Rýmy. Všichni si v něm bez ustání zpívají. Nejlepší děda, to je čirá radost. Pak Anička, i když z jejích písniček moc moudrý není. Maminka taky ujde, ale ta si spíš jen tak brouká. Nejvíce trpí při tatínkovi. Nejen že se to nerýmuje, ale občas to nemá ani melodii. Pořád se hádá s Žuchbuchem, jestli tomu ještě může říkat zpěv. Žuchbuch neví, u něj si nikdo nezpívá. U něj všichni mlčí. Zato tam děsně přemýšlejí, čtou noviny, luští křížovky. A tak Bumbác mluví a mluví, až přechází v nekontrolovaný zpěv, zatímco Žuchbuch mlčí a mlčí a nikam nepřechází. Už pět let.

Z úvah Bumbáce vytrhl další nálet draka. Princezna Jejda se určitě, chuděrka, celá třese a bojí o život a čeká na svého zachránce, na statečného jinocha, který bleskurychle přicválá na oři, utne drakovi hlavy a spády a snese ji, bledou a rozechvělou, ale vděčnou a pomalu planoucí láskou ku svému vysvoboditeli a už v duchu sprádající plány ku svatbě a novému zařízení jejich poloviny panelového bytu, z posledního patra stropu, z nejvyšší věže předsíně, z klece nebezpečí, sní Bumbác kdesi v útrobach svého potrubí. "Hrr na ně, zvolal jednou děda," připomněl si Bumbác a pateticky se svěřil svému věrnému odrazu v galérce a v doprovodu slavných smyčcových tónů a temného dunění bubnů vyšel neohroženě za dveře koupelny vstříc dobrodružství. "Žuchbuchu!... Žuchbuchu!" zaťukal mírně na bratra ve zbroji a nepřítel v lásce. "Hm," nezvykle výřečně odvětil Žuchbuch ze svého doupěte u štětky. "Žuchbuchu, naši... moji nevěstu princeznu Jejdu ohrožuje drak! Co budeme dělat?" "Tvoji nevěstu?" začal vyprávět rodinnou ságu Žuchbuch. "Jakou tvoji nevěstu, tlučhubo?" a za chvíli už chlupatý a tenký Žuchbuch stál vedle kývajícího se Bumbáce. "Podívej," zašeptal Bumbác a ukázal sprchovou hubicí na plížící se, zrychlující a zase plížící se stín drakův na podlaze předsíně. Žuchbuch se zamyšleně na vetřelce podíval, zamyšleně se podrbal ve fousech na několika místech svého těla, otráveně se podíval na kamaráda a pravil: "Bumbáci, to přece není žádný drak, to je..." "Ha, malomyslníče, přestal jsi usilovat o srdce princezny? Vzdáváš to? Je tedy moje bez boje? Věděl jsem, že neplaneš tolik jako já. Utkám se tedy s drakem sám, jak chceš. Nárok si už ale neučiníš!" "Bumbáci, poslouchej," začal Žuchbuch ještě jednou a ještě rozvázněji. "Tohle je přeci..." "Je jen otázkou času, kdy do našeho rokování začne šlehat smrtelným plamenem, podívej už je tady zase, podívej, podívej!" "Bumbáci, tady žádný plamen nešlehne, ty se podívej k Aniččiným dveřím, to je..."

"Ale já už vím, jak na něj. Na oheň platí jedině voda. A na tu já jsem přeborník. Nemyslíš? Hahá, princezna Jejda bude moje jednou provždy, zachráním ji před nelítostnou obludou, a ještě dokážu tvoji zbabělost, bratře, hahá," a začal poulit své červené i modré oko. Tohle Žuchbuch znal moc dobře. A moc dobře věděl, že to nedopadne dobře. Hlavou mu proletělo mnoho argumentů, dokonalých souvětí a rétorických fines, jak zvrátit strašný osud předsíně i dalších pokojů, princezna Jejda by to celé vyslechla a uchváčena jeho intelektem a slovní bravurou by se vyšroubovala ze svého lůžka v lustru a skočila do jeho štětinaté náruče a tomu vozembouchovi Bumbácovi by se oba jen vysmáli. Ale jen na chvílku, koneckonců je to kamarád a na svatbu i na hostinu by ho pozvali. A jistě by dostal místo i v nově otevřených lázních v jejich stroze, ale účelně vyba-vené půlce panelového bytu. Stačil ale říct jen "ach jo".

Voda z Bumbáce prýštila nezvykle vysoko a kreslila mapy pozoruhodných světů nejen na zdech, ale i na stropě a zmáčela i překrásný šat princezny Jejdy, která při pohledu na oba reky raději ani nemrkla. Šplouchání jezera brzy probudilo Aničku. Celkem živě vstala z postele a zavřela dveře od svého pokojíku. Ukončila tak promítání filmu o projíždějících autech pod domem na hladinu jezera. Drak zemřel a na hladině předsíňového plesa se tiše dělala kola z odkapávajících stěn. Za chvílku se dostavili i oba rodiče a děda a spustili lament.

Ještě předtím se ale Žuchbuch na Bumbáce podíval zpytavě a ten si jen odfrknul. A oba střelhbitě odfrnkli do svých příbytků.

Vlepen do vany si Bumbác dnes naposledy kýchl.

A neslyšel tak rozpravu maminky, tatínka a dědy o potřebě nového umyvadla. A starý dobrý Blezír v umyvadle žijící tiše klel na Bumbácovu adresu, že to zase odskáče on.

Václav H. přiváží Mejlu s Kábou hned 10. května svým Golfem Magorovi až na dvůr:

"Tak tady ti je - v pořádku - zase předávám."

Magor (couvá):

"Ně, ne! Jen si je ^{ještě} nech!"

BAZAR

New British Council

Learn English

Feeling Tired without Reading the English Page?

Activities:

Activity One:

- Match the word with the meaning:

Coronavirus is:

A. Corona's Old Celtic Beer

B. a one-thousand-year old primitive man found in the cave in Corona in Italy

C. an ugly micro element causing ugly disease

Activity Two:

- How to prevent yourself from the disease Covid-19:

A. drink yerba maté

B. not drink yerba maté

C. take a bath in yerba maté

Activity Three:

- True or False?

Prohibited

připravila Oliva Oylová

SAMIZDAT'S NOT DEAD

Milá čtenářko, milý čtenáři, drazí kolegové, latentní i extenzivní spisovatelé, básníci, esejisté a žurnalisté. Víme, že to ve Vás je! A tak Vás tímto vyzýváme, chcete-li alespoň jednou v životě zažít ten omamující zážitek publikování v samizdatu, zde máte prostor. Pošlete nám, tak jak to učinily Nataša Mrakoplašová, Johana Siváková a Oliva Oylová, na adresu bibsam/at/ucl.cas.cz, co uznáte za vhodné, naše redakční rada se uradí a téměř obratem Vás obeznámí, zda se na Vás kolo štěstí usmálo, anebo zamračilo. V každém případě se na Vaše příspěvky těšíme.

KORONTÉMA, nevyžádaný občasník týmu samizdatu České literární bibliografie, ÚČL AV ČR, 2/2020.

Řídí všichni, zejména Viola Hlaváčková, Egon Alter, Josefína Pásková, Leopolda Hellichová a Ivo Šejdíř. Přispěly Nataša Mrakoplašová, Johana Siváková a Oliva Oylová. Fotoreportérka Sojka Modrá.

Výstřižky ze samizdatového časopisu Nový Brak vynašel Egon Alter. Křížovku z téhož časopisu dodala Leopolda Hellichová. Bankovka Smutné zátiší je přetištěna z časopisu DRU.

Fotografie doprovázející báseň Egona Altera jsou uvedeny s vědomím autorky. Fotografie SAMIZDAT'S NOT DEAD je zveřejněna se souhlasem autora, obou rodičů jako zákonných zástupců i zobrazeného nezletilého a nespovědného dítěte. Firma Robotron jako výrobce zobrazené techniky nebyla kontaktována. Fotografie neobsahuje product placement.

11. 5. 2020